

- บทนำ -

“Extern!~ มีเคสใหม่เข้าค่าา!”

:

“Extern!!! คนไข้ปวดท้อง!!!”

:

“Extern!!! คนไข้ Arrest!!!”

:

“Extern!”

:

“Externnnnn!!!”

“ครับบบ!”

ผมวิ่งหอบร่างกึ่งไร้วิญญาณของตัวเองเพื่อลงจากชั้นแปดไป
ยังชั้นหกเพื่อรับเคสที่เข้ามาใหม่ เหลือบมองนาฬิกาก็ใกล้จะตีห้า
แล้ว คีนอันยาวนานกำลังจะจบลง...แล้วต่อด้วยวันอันยาวนานกว่า
แทน!

เป็นนักศึกษาแพทย์ปี 6 ชีวิตก็อย่างนี้แหละครับ อยู่เวรถึงหกโมงเช้าแล้วก็ต้องมาราวนอร์ด (ดูอาการของผู้ป่วยตามเตียงในหอผู้ป่วยแล้วปรับเปลี่ยนการรักษาในแต่ละวัน) ต่อเหมือนเมื่อคืน 'ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เหมือนเมื่อคืนไม่ได้อยู่เวร' ซึ่งชีวิตนักศึกษาแพทย์ปีสุดท้ายก็อย่างงี้แหละครับ ต้องถูกจิกหัวใช้ทุกอย่างเหมือนเป็นทาสในเรือนเบี้ย เหมือนเป็นซินเดอเรลล่าที่ถูกกรังแก...โอ้ววว ชีวิตหมอกัญจน์!

“หมอกัญจน์ ถ้า Progress เคสเสร็จก็กลับหอไปอาบน้ำพักผ่อนเถอะค่ะ เดี่ยวเจ็ดโมงค่อยมาราวนอร์ดก็ได้”

ผมพยักหน้าให้พี่พยาบาลเล็กน้อยหลังจากใส่ Tube (ท่อช่วยหายใจ) ให้ผู้ป่วยรายสุดท้ายเสร็จ

:

เดินแบกร่างโงนเงนสะลึมสะลือของตัวเองกลับมาที่รถ BMW ของพ่อที่ยึดมาขับซึ่งจอดบริเวณที่จอดรถของโรงพยาบาลใกล้ๆ กับร้านสะดวกซื้อและร้านข้าวต้มที่เป็นแหล่งรวมตัวของพวกแสบก่อกวนการท่องเที่ยวมาราตรี

แถดดดแต่!

ผมขมวดคิ้วน้อยๆ เมื่อรถสตาร์ทไม่ติด ตอนนั้นสติสัมปชัญญะเริ่มถดถอยลง หรือผมควรจะนอนบนรถไปเลยดี ตอนนี้ง่วงมาก ๆ จนแทบทนไม่ไหว ยอมไม่อาบน้ำก็ได้ ขอแค่ได้นอนก็พอ

ก๊อก! ก๊อก!

ผมผงกศีรษะขึ้นจากพวงมาลัยแล้วมองคนที่เคาะกระจกรถของผมอย่างงุนงง...มาได้ไงวะ

กรีก!

ผมปลดล็อกกรถแล้วเดินลงมาประจันหน้ากับคนตัวสูงผิวเข้ม

~ Extern! พี่หมอครับ! รับเกียร์แล้วเป็นเมียกู๊ท ~

นิดหน่อยแบบนักกีฬาและที่สำคัญ หนองของมันเด่นชัดกระแทกตา
ผมมาก เห็นแล้วรู้สึกกรรหูรตา แถมกลิ่นแอลกอฮอล์จางๆ ยังพอ
ให้เดาได้อีกว่ามันไปทำอะไรมา

“มีอะไร”

มันคือเปอร์ ซึ่งผมก็ไม่ว่าเปอร์อะไร ไฮเปอร์? ไวเปอร์?
เปอร์คัสชั่น? เปอร์ริเฟอรี? รู้แค่ว่ามันคือเด็กวิเศษปี 4 ที่คุณงานฝั่ง
วิเศษในโครงการที่ผมดูแล...และหน้ามันกวนตีน ปากก็วอนโดนตีน

“สตาร์ทรถไม่ติดเหอหม่อ”

“อืม”

ผมกอดอกพยักหน้าให้มันนิดหน่อย อากาศตอนเช้าๆ ชักจะ
หนาวเกินไปแล้ว

“เดี๋ยวลืมให้...ไปนอนบนรถผมก่อนมัย”

คนตัวสูงโย่งว่าพลงชี้ไปทางแลมโบกินีสีดำด้านทั้งคันที่จอด
เด่นอยู่ด้านหลัง ผมก็ทำได้แค่ขมวดคิ้วอย่างสงสัย...จะมาไม่ไหนวะ

“ลืมได้เหอ ทำไม...เป็นพระเอกเหอเราอะ...เสียใจด้วยนะ
กูไม่ใช่นางเอก”

ถึงผมจะง่วง แต่ปากผมก็ยังใช้การได้ดีอยู่เสมอ

“ผมก็ไม่ใช่พระเอก และถ้าพี่ไม่ได้เป็นนางเอก...แปลว่าเราก็คู่กัน
ได้ใช่ไหมครับ”

ผมหรีตามองรุ่นน้องต่างคณะอย่างประหม่นว่าเจ้าหนวดนี้
ต้องการจะเล่นอะไร

“เหอะ เสียวันะมึงอะ”

ผมถอนหายใจน้อยๆ ตอนนี้อย่างง่วงเกินกว่าจะมายืนโต้เถียง
กับใครได้

“ผมกำลังจะโทร.ตามช่างมาซ่อมให้ เพราะต่อให้ผมจะซ่อม

‘ได้แต่ผมก็ไม่มีอุปกรณ์อยู่ดี...พีชขึ้นไปนอนบนรถก่อนเถอะ ผมจะอยู่ตรงนี้อร่าให้’

“เออ ๆ”

เมื่อมีทางดี ๆ ให้เลือก แล้วทำไมผมต้องเล่นตัวล่ะ

ผมเดินโงนเงนเปิดประตูที่นั่งข้างคนขับแล้วยึดตัวเองเข้าไปปรับเบาะเอนนอนทันที ภาพสุดท้ายที่ผมเห็นคือร่างสูงกำยำของรุ่นน้องเปิดฝากระโปรงรถของผม เช็กนุ่นนี้ให้ด้วยหน้าตาจริงจัง ผิดจากวิสัยปกติของมัน...แบบนี้ก็ดูดีไปอีกแบบแฮะ

แล้วพลันสติของผมก็หลุดลอยไปที่ละน้อย...ที่ละน้อย

...

สัมผัสแผ่วเบาบริเวณศีรษะ คล้าย ๆ ถูกลูบไปมาเบา ๆ

...

สัมผัสอุ่นร้อนแผ่วประทับลงที่หน้าผาก...เลื่อนลงมาที่ริมฝีปากอ่อนนุ่ม และค้างไว้อย่างนั้นสักพัก...ก่อนสัมผัสนั้นจะหายไป

...

ความเหน็บหนาวหายไปจับปล้นเพราะอากาศรอบ ๆ ตัวถูกแทนที่ด้วยความอบอุ่นที่โอบล้อมไว้

...

..

.

Rrrrrrrrr!!!

ผมลืมตาตื่นขึ้นมาแล้วรีบคว้ามือถือตัวเองตามสัญชาตญาณ อาจจะถูกวอร์ดโทร.ตามก็เป็นได้

“ครับ?”

[พี่กัญจน์ เรสซิเด้นท์ (แพทย์ประจำบ้าน) กับอินเทิร์น (แพทย์ใช้ทุน) วันนั้นมาราวนสายหนอยนะ ดิดคอนเฟอร์เรนซ์ พี่ไม่ต้องรีบมากก็ได้ นอนพักไปเหอะ...ลัคนิดหนอยก็ยังดีพี่]

“อืมๆ ขอบใจ”

ผมกรอกเสียงตอบนักศึกษาแพทย์ปี 4 ไปก่อนจะกดวางสาย ปล้นสายตาก็เหลือบมองเสื้อช็อปสีน้ำเงินที่ห่มคลุมตัวผมอยู่อย่างงงๆ...ฮ่าๆ กาวนส์นั่นก็ใส่ แถมยังมีช็อปมาห่มอีก อุ่นฉิบหาย!
แซะ!

ผมกดถ่ายรูปเสื้อกาวนส์และเสื้อช็อปที่พาดทับกันบนตัวผม โดยติดใบหน้าแค่ครึ่งหน้าของผมและไม่เห็นชื่อของผมบนกาวนส์แล้ว จึงอัปลงอินสตาแกรม...ผมลงแค่เพราะรู้สึกว่ามันแปลกดีที่สองสิ่งนี้มารวมกันได้ทั้งๆ ที่กว่าจะโคจรมาเจอกันได้ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ผมไม่ได้มีเจตนาจะสื่อสิ่งอื่นใดในเชิงรักใคร่จริง ๆ...จะเหมือนแก้ตัวมั๊ยครับ

ก๊อก! ก๊อก!

ผมหันมองตามเสียงเคาะตรงกระจกรถหุ แล้วเปิดประตูลง ไปคุยกับเจ้าของรถที่ยืนยิ้มน้อยๆ ให้

“ครับ?”

พอได้นอนพักลัคนิดหนอยก็เริ่มคิดได้และไม่อยากเหวี่ยงใส่คนที่มาช่วยเหลือ

“รถเสร็จแล้วครับ”

เจ้าหน้าที่ยืนยิ้มกริ่มให้ผม...ภูละเกลียดยิ้มกรุ้มกริ่มของมันจริง ๆ เป็นเหี้ยอะไรครับ

“อืม...”

“...”

“...ขอใบ”

ผมว่าเสร็จก็เดินไปที่รถคันที่อย่างไม่อยากจะมีหน้า
กวนตีนๆ ของเจ้าเด็กนี้สักเท่าไร

“หมอกัญจน์”

“อะไร!”

ผมเปลื้องหันไปตวาดใส่เด็กวิเศษนิดหน่อยจนมันตกใจน้อยๆ
ก็ผมเขินแปลกๆ นี่รับเวลาถูกมันมองด้วยสายตาเจ้าเล่ห์แบบนั้น
แทบจะตลอดเวลา...ไอ้หมาจิ้งจอก!

“เอ่อ...ผมรู้นะว่าหมอกัญจน์จะชอบ แต่คือ...”

“???”

“ผมยังต้องใช้เสื้อช็อปเข้าแล็บนะครับ”

ผมเบิกตาโตนิดหน่อยแล้วก็มองช่วงอกตัวเองที่มีเสื้อ
ช็อปคลุมพาดอยู่

พรีบ! พิ้วว

แล้วผมก็ขยี้ผ้าและโยนคืนให้เจ้าของอีกที

“ฮ่าๆๆ ไว้วันหลังจะเอามาให้ห่มอีกนะครับ!”

แม่งยังจะตะโกนตามหลังกูมาอีกนะ! กูก็อายเป็นนะโว้ย

“เออ! กูไปละ”

แล้วผมก็เดินดิ่งดั่งกลับไปที่รถคันที่ ก่อนจะนึกอะไรขึ้นได้จน
ต้องหันกลับไปคุยกับเจ้าหมวดหรือมเหรีมนั้นอีกที

“ครับ?”

“ค่าซ่อมอะ”

ผมเอียงคอมองมันอย่างตั้งคำถาม พลังความหากระเป๋าสเงิน
ในกระเป๋ากางเกงสแล็ก

“ถือว่าผมให้เป็นของมัน”

“หมั่นอะไรวะ”

ตอนนี้ผมแรมตัวและง่วงกับคำพูดของมันมาก มึงช่วยพูดอะไรให้เคลียร์ ๆ ดี

“ก็แค่อยากจะหมั่นไว้เผื่อได้มาเป็นเขยหม่อมใจล่ะครับ”

ผมหรีดตาลงทำหน้าเอือม ๆ เอาที่น้องสบายใจเลยครับ

“คิดว่าจะเป็นไปได้ก็ลองดู”

แล้วผมก็สตาร์ททรด ขับออกมาเลยโดยไม่ได้สนใจคนตัวสูงที่ยืนมองจนรทหายไปสู่ดสายตา

...

..

.

“ไม่ได้คิดว่าจะเป็นได้ แต่คิดว่าได้เป็นแน่...คุณสะใภ้วิศวะ”

ครับ...คุณรู้มั๊ยว่าหนึ่งในความฉิบหายs (เดิม s ให้แสดงถึงพหุพจน์) ของการเรียนหมอคืออะไร

> เรียนหนัก?

ไม่หรอกครับ คณะไหนก็หนักทั้งนั้น

> เหนื่อย?

เป็นนักศึกษา มันก็ต้องเหนื่อยอยู่แล้วครับ

> งานยุ่งจนโดนแฟนทิ้ง?

เอ่อ...มันก็ใช่ะครับ แต่ตอนนี้ผมยังไม่โดน ข้ามไป ๆ

> อยู่เวย?

ใช่ครับ! มันคือการอยู่เวย!!! และยังเหี้ยมากถ้ามันคือการอยู่เวยสิ้นปี!!! ดินะครับที่วันนี้อาจารย์อนุญาตให้ลงเวยได้ตอนเที่ยงคืน

5

4

3

2

1

Happy New Year!

ฟู้ววว ตุ่มम्म!

เสียงทีวีในวอร์ดดังลั่น ทั้งพี่ๆ พยาบาลและคนไข้ต่างลุกมานั่งแล้วส่งเสียงร้องเพลง ยิ้มดีใจเมื่อเข้าสู่ปีพ.ศ.ใหม่

...ส่วนผมก็เก็บของไปเจียบๆ พร้อมจะลงเวรไปนอน ตอนนี้ผมทั้งวังง ทั้งเหนื่อย ต้องการการพักผ่อนขั้นสุด

“หมอกัญจน์จะกลับแล้วหรือคะ”

“ครับบบ”

ผมส่งยิ้มโบกมือให้กับพี่พยาบาลเป็นเชิงบอกลา เดี่ยวพรุ่งนี้ตอนเช้าผมก็ต้องมาราวนอีกอยู่ดี อาชีพแบบพวกผมเนี่ย ไม่ได้มีวันหยุดหรอกครับ

กรีก!

กดปลดล็อกรถแล้วยึดตัวเองเข้าไปนั่งในรถ ความหาโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดเช็กข้อความเผื่อน้ำฟ้าแป้นสาวของผมจะส่งข้อความอะไรมาให้ แต่ก็ว่างเปล่า ช่วงนี้เราไม่ค่อยได้คุยกันเลย ตัวผมเองก็ไม่ค่อยว่าง ทั้งงานวอร์ด ทั้งงานคณะ ยิ่งจนแทบจะไม่มีเวลานอน ส่วนน้ำฟ้าเองก็คงจะยุ่งกับงานบริษัทที่เธอทำงานอยู่ เหมือนว่าจะเป็นบริษัทใหญ่ซึ่งค่อนข้างเคร่งกับงานบัญชี เราเลยไม่มีเวลาเจอกันเท่าไร และเคานต์ดาวน์ปีนี้พอเธอรู้ว่าผมไม่ว่างเพราะอยู่เวร เธอก็ไม่ได้งอแงอะไร บอกว่าจะไปสวดมนต์ข้ามปีกับคุณแม่ของเธอ ซึ่งผมก็เห็นว่าดี

Rrrrrrrrr~

ไม่ทันที่ผมจะได้กดปิดหน้าจอมือถือและสตาร์ทรถ เสียง

มือถือก็ดังลั่นมาจากเบอร์ของนัทชา เพื่อนสาวสุดแมนของผม

“ว่า?”

[มึงลงเวรียัง]

นัทชามันอยู่เวรไปเมื่อวานแล้วครับ วันนี้มันคงจะออกล่าเหยื่อกับแก๊งของมัน

“เฮอ...กำลังจะกลับคอนโดฯ”

ผมว่าพลางสตาร์ทรถและขับออกมาจากลานจอดรถ

[รับมาที่ Z-club ด่วน ๆ เขามึงอกแล้วักญจน์]

ผมขมวดคิ้วงุนงงกับคำพูดของเพื่อน เขางอกอะไรของมันวะ

...

..

.

@ Z-club

ผมจอดรถไว้ที่หน้าร้านก่อนจะถอดกาวน์สั้นข้างนอกออกเหลือแต่เสื้อยืดสีเทาเข้มข้างในกับกางเกงเข้ารูปสีดำรองเท้านั่งปัดผมฟู ๆ ให้ออกมาเรียบอีกครั้ง แล้วเดินเข้าร้านไป

♪ ♪~

เสียงเพลงคึกคักดังไปทั่วร้าน ผมทำเพียงแค่หันมองหาโต๊ะของเพื่อนสนิท แม้ว่าจะมีผู้หญิงเข้ามาขอชนและมาสะดุดให้ผมได้หลอกแต่ะอึงพวกรอหลายครั้ง สุดท้ายผมก็มาถึงโต๊ะจนได้

“เรียกกูทำไม...ง่วงงัว?”

ผมเหวี่ยงใส่เพื่อนสาวที่รีบรื้อผมให้มาทันที มองไปรอบ ๆ โต๊ะก็มีเพื่อนผมอยู่กันครบ ผมหยิบแก้วเหล้าที่เพื่อนส่งมาให้กระดกเข้าปากรวดเดียวจนหมด และนัทชาก็รินผสมให้ใหม่...มึงกะมอมกู่?

“แฟนมึงอยู่ไหน”

~ Extern! พี่หมอกับ! รับเกียรติแล้วเป็นเมียกู๊ ~

ไอ้ไกด์เพื่อนสนิทอีกคนที่ดำรงตำแหน่งรองนายกสโมสรฯ ผู้ซึ่งไม่ค่อยจะช่วยงาน ถ้ามองขึ้นเมื่อเรานั่งข้างกัน

“ไปสวดมนต์กับแม่”

ผมตอบส่งๆ ไป จะมาถามถึงเมียกูเพื่อ?

“แม่นี้ใช่คนที่ใส่เสื้อเซ็กซี่ฟ้ากางเกงสแล็ก หวีผมเรียบแปล้ และนิ้วเนียนกันอยู่โซฟานู่นปะ”

ผมกะพริบตาตอบไปงๆ อะไรของมันวะ

“มึงดูโน่น!”

ผมหันมองตามนิ้วขาวๆ ของเพื่อนไปยังโซฟาถัดๆ ไปใกล้ๆ ก็ปรากฏว่างบางๆ ของผู้หญิงที่ผมรู้จักดีทุกซอกทุกมุมมาตลอดระยะเวลาสี่ปี เธอถูกทาบทับด้วยผู้ชายชุดพนักงานออฟฟิศที่เสื้อผ้าของทั้งคู่เริ่มหลุดลุ่ย ผมเผ้าก็เริ่มฟูจากการขย่ำขยี้

“!!!”

ร่างกายผมเย็นเยียบตั้งแต่ปลายผมถึงปลายนิ้วเท้า รู้สึกตัวหนักๆ ทำอะไรไม่ถูก เหมือนหนักๆ หัวคล้ายว่ามีเขงอกยาวโค้งเกือบชนเพดานคลับ

“หรือว่าในแก้วนั่นไม่ใช่เหล้า แต่คือน้ำมนต์จี้เหอ...สวดมนต์อะไรของแม่จะ!”

เพื่อนผมเริ่มหัวร้อนแทนผมทันที พวกมันมานั่งก่อนผม ก็คงจะเห็นอะไรดี ๆ มากกว่าผมสินะ

“หรือที่ยืนเปิดเพลงบนเวทีนั้นไม่ใช่ดีเจ แต่เป็นหลวงพี่!?”

“เฮ้อ! พวกเรา!...”

“สาาาาา!!!”

แล้วพวกมันก็ยกมือขึ้นไหว้กล่าวสาธุพร้อมกัน

ผมคว้าแก้วเหล้าเพียวๆ ของไอ้ไกด์เข้าปากและกระดก

รวดเดียวจนหมดอีกครั้ง เหมือนคนไม่รับรู้สใด ๆ ให้สติมันเบลอ ๆ
ไม่อยากเห็นอะไรชัด ๆ

พรีบ!

“ไอ้กัญจน์ จะไปไหน”

ไอ้ไก่อีรื่องเรียกเมื่อผมลุกเดินออกจากโซฟาและตรงเข้า
ฟลอร์แทนที่จะไปจัดการกับผู้หญิงคนนั้น

“หาผิว...”

เมื่อชีวิตมันเหี้ยกับผมก่อน...ก็ต้องเหี้ยให้มันถึงที่สุด!

เดินตรงดิ่งไปยังผู้ชายที่เด่นที่สุดบนฟลอร์ แสงไฟตกกระทบ
ลงมาทำให้ภาพผู้ชายตรงหน้าดูฟุ้งและน่าหลงใหลเพิ่มทวีคูณ ร่าง
สูงใหญ่แบบนักกีฬา ลุคคูล ๆ แบบที่ทำให้ไม่อยากจะละลายตา
รอยยิ้มที่อบอุ่นจนน่าหมั่นไส้ ไรหนวดแบบที่ทำให้รู้สึกว่าเขามีเสน่ห์
เซอร์ ๆ แบบเป็นตัวของตัวเอง

“หมอกัญจน์?”

ผมเบียดตัวแทรกเขาและผู้หญิงที่ยืนนิ้วเนียนกันออกไป ผม
คว้าคอของรุ่นน้องต่างคณะลงมาประกบปากบดเบียดลงไปทันที...
นาที่นี้ผมไม่แคร์ ไม่จำเป็นต้องแคร์อะไรทั้งนั้น มันถึงเวลาที่ผมจะ
ทำอะไรตามใจตัวเองซะบ้าง!

...

..

.

ตึง!

ตุบ!

ผลักตัวร่างสูง ๆ ของเปอรีให้กระแทกกับผนังห้องนอนใน
คอนโดมิเนียมของผม ก่อนจะตามไปบดเบียดกายทาบทับกับกาย

แกร่ง

“อ้อ”

สอดลั่นลงไปลึกอย่างความหาและสำรวจเช่นเดียวกับที่เจ้าหนูมิสวะเองก็ล้วงลื่นเข้ามาเกี่ยวกระหวัดกับผม สองมือใหญ่ของเขาดบีบเคล้นคลึงสะโพกของผม ผมเองก็ลุ่มได้สอดมือไปได้เสื่อเซ็ดยีนของเขา กระทบเข้ากับซิกซ์แพ็คแน่นเต็มมือ ปลดกระดุมให้กับเขาด้วยความรวดเร็ว

...ต้องการ ตอนนี้ผมต้องการและอยากทำให้เขาเองก็ต้องการผมเช่นกัน...

อยากให้ใครสักคนในนาตินี้ที่ต้องการผม...

พลัก!

ผล็กร่างหนาๆ ลงกับเตียงก้าวขึ้นคร่อมนั่งทับซิกซ์แพ็คแน่นแล้วโน้มตัวลงไปคลอเคลียซุกใช้ชอกคอ สูดดมกลิ่นน้ำหอมผสมกลิ่นกายของเขาแบบผู้ชายสปอร์ต...เสพติด ผมกำลังจะเสพติดกลิ่นนี้

“ฮะ!”

ผมตกใจน้อยๆ เมื่อคนข้างล่างคงจะแทบทนไม่ไหวจึงพลิกขึ้นมาฟาดตัวผมกระแทกลงกับเตียงและคร่อมทับตัวผมไว้

“อ้อออ”

บดเบียดริมฝีปากลงมาอีกครั้ง ดูดตึงกลีบปากแรงบ้างสลับเลียเบาๆ ให้พอรู้สึกเสียวชาน ก่อนจะไถลงมาที่ชอกคอขาวของผม

“ฮะ...อย่าทำรอย”

และเขาคงไม่ฟัง รู้สึกเจ็บแปลบทันทีที่ต้นคอ ตอนนี้คงขึ้นสีกลีบกุหลาบซ้ำๆ เช่นเดียวกับหัวใจผมตอนนี้...บอบช้ำซะไม่มี
ฟัว!

เสื้อยืดถูกกระชากและโยนออกไปให้พ้นตัว เช่นเดียวกับเสื้อ
เชิ้ตยีนของเขา ผมลงมือปลดเข็มขัดและชิปกางเกงของเขาออก
พร้อมกับที่เขาทำแบบเดียวกันนั้นให้ผม

“อ๊าา”

รู้สึกเสียวซ่าทันทีที่เขาดูดึงโลมเสียวลงกับยอดอกไวต่อ
ความรู้สึกของผม จนอดที่จะจิกขยี้กลุ่มผมสีน้ำตาลของเขาไม่ได้

“อ้อออ!”

สะดุ้งและร้องครางอย่างตกใจเมื่อกางเกงถูกถอดออกไป
พร้อมๆ กับแกนกายที่ถูกล้วงควักออกมาด้วยฝีมือของรุ่นน้อง...
เฮ้ย! ผมไม่ยอมเป็นฝ่ายรับนะ!

“เดี๋ยว!!!”

ร่างกำยำที่อวดสายตามอยู่ตอนนี้กำลังลุกขึ้นยืนเพื่อถอด
กางเกงที่ใกล้จะหลุดแหล่หลุดแหล่ ตาคู่สวยสีน้ำตาลเข้มกระทบ
แสงไฟที่สาดส่องควิบบิ้วเจ้าเล่ห์ เขายกคิ้วขึ้นอย่างสงสัยว่าผมมี
อะไร

“ครับ?”

“มะ ไม่เป็นรับนะเว้ย!”

ใครจะยอมล่ะครับ มันเจ็บนะเว้ย! ยิ่งเคยเห็นเคยทำการตรวจ
ส่องทางรูทวารของคนไข้ ได้ยินเสียงคนไข้ร้องโอดโอยก็พอรู้ว่ามัน
ต้องเจ็บแน่ๆ กูไม่ยอมอะ!

“ครับ...”

พูดเหมือนยอมรับแต่เขากลับค่อยๆ ถอดกางเกงยีนตัวเท่านั้น
โยนทิ้งไป คืบคลานขึ้นมาจากปลายเตียงช้าๆ ก้มลงจับตั้งแต่
น้อง...เขา...ต้นขา...ต้นขาด้านใน

จูบเรื่อยมาจนท่อนเอ็นที่เริ่มแข็งขู่สู้มือเขา

~ Extern! พี่มอครับ! รับเกียร์แล้วเป็นเมียกู๊ ~

“ฮะ!”

สะดุ้งสุดตัวเมื่อเขาครอบครองทั้งท่อนด้วยปากของเขา ดูด
โลมเลียรอบ ๆ แขนกายจนผมแทบไม่เป็นตัวของตัวเอง

“อ้าาา”

จิกเกร็งไปทุกสัดส่วน ผมขยุ้มมือลงกับกลุ่มผมนี้ของเปอร์
ด้วยความเสียวซ่า ลื่นร้อนลากขึ้นลงดูดดึงทั่ว ๆ แท่งเนื้ออย่างมี
จังหวะ

...กะ...เก่งเกินไปแล้ว!

“อ้อออ”

เขาถอนริมฝีปากออกแล้วจับขึ้นไปที่ท้องน้อย ลากลื่นลง
ไปในแอ่งสะดือ มือก็ช่วยชักเร่งเร้าที่ท่อนเนื้อของผมจนแทบจะระเบิด

“แฮก!”

ผมติดดินไปมา ไม่ไหวแล้วนะ มันเสียวจนผมต้องกัดปากข่ม
อารมณ์ที่เริ่มพุ่งขึ้นสูงของตัวเอง มองใบหน้าหล่อเหลาคมเข้มของ
เขาที่มักจะมีรอยยิ้มดูอบอุ่นเสมอ...แต่ตอนนี้กลับดูร้อนแรงและ
อันตรายจนแทบเผาผมให้หมดไหมไป

“อย่ากัดปาก”

“ฮะ!”

เขาเงยหน้าจ้องมองผมแล้วสั่งด้วยเสียงมีอำนาจ ก่อนจะขยับ
มือขึ้นลงเร็ว ๆ อย่างเร่งจังหวะ...ทำเอาผมแทบข่มไว้ไม่ได้

“อ้อออ...มะ ไม่ไหวแล้ว!”

หน้าหล่อ ๆ ดูเข้มขึงขึ้นจนผมรู้สึกว่ามันน่ามองแปลก ๆ

“อ้อ!”

ผมกัดปากตัวเองอีกครั้งแล้วจิกมือลงกับท่อนแขนแข็งแรงที่
แน่นด้วยกล้ามเนื้อ มองหน้าเขาอย่างกับจะอ้อนวอน

“อย่ากัดปาก!”

ผมก็อยากจะหยุดกัดปาก แต่มันเสียวมากจริง ๆ เพราะยิ่งเขาห้าม เขาก็ยิ่งเร่งแรงมือมากขึ้น จนสุดท้ายผมก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป!

“อ๊ะ อ้าาาา!”

น้ำสีขาวยุ่นพุ่งพรวดเปรอะเปื้อนทั่วซิกซ์แพ็คแน่น ๆ ของคนฮอต

ฟืบ!

ไม่ทันที่ผมจะได้หายเกร็งกระดูก เขาก็พลิกตัวผมคว่ำลงแล้วทาบทับลงมาทันที

“...บอกว่าอย่ากัดปาก ทำไมไม่ฟังล่ะ หิม?”

เสียงทุ้มนุ่มแหบพร่ากระซิบข้างใบหู ก่อนจะสอดลิ้นร้อนเข้ามาในรูหู เล่นเอาผมเสียวซ่ากันไปทั่วทุกอณูของร่างกาย

“อ๊ะ! ยะ ออย่าา!”

ไม่ทันที่ผมจะได้ห้ามอะไร ท่อนเนื้อแข็งแกร่งขนาดใหญ่ก็สอดเข้ามาอย่างแรงจนผมที่ไม่ทันได้ผ่อนคลายหรือตั้งรับ เจ็บแปลบและจุกขึ้นมาทันที

“อึก! อ้อออ! เจ็บห่วย ๆ!!!”

ผมสับสนและเดินผ่านไปมา มันเจ็บจนผมแทบจะร้องไห้

“อู่ว!...รีแล็กซ์นะครีบ...อืมมม”

เขาจับทับลงมาที่หลังใบหู...ท้ายทอย เรื่อยลงมาตามกระดูกสันหลังทีละข้อ...ทีละข้อ ดูดึงฝ่ากรอยไ้จนผมเจ็บแปลบเบา ๆ สุดท้ายผมก็รู้สึกเสียวและผ่อนคลายไปพร้อม ๆ กัน เผลอกระดูกตอรับท่อนเนื้อที่เริ่มขยับช้า ๆ

“อ้าา...”

เมื่อเจ็บน้อยลงและเสียวมากขึ้นผมก็ยิ่งขมิบตอรับท่อน

เนื้อแรงมากขึ้นเพื่อช่วยลดความเจ็บปวดและระบายความเสียช้ำนมากขึ้นไปอีก

“อืมมม...อย่าตอดแรงมากสิครับ ผมยังไม่อยากรีบนะ”

“สะ เสียอะ!”

เขาขยับเข้าออกซ้ำๆ ฟันลมหายใจข้างใบหูผม เล่นเอาขนลุกไปทั่วร่าง

“อ้อออ...”

ผมร้องครางคลอไปเมื่อเขายืดตัวจับสะโพกผมแน่น หยัดกายเข้าออกแรงขึ้นและเร็วขึ้น

“อืมมม”

เสียงครางต่ำในลำคอของเขาบ่งบอกว่าเขาเองก็พอใจมากเช่นกัน

พรี๊ป!

เมื่อเขาชะลอความเร็วลง ผมก็พลิกตัวขึ้นมาและผลักเขากดลงกับเตียง...ผมอยากคุมเกมบ้าง

“ก็ญจน์...”

แววดาต้องการตัวผมจากเขามันยิ่งทำให้ผมมีความสุขและอยากทำให้เขาสุขมากขึ้นไปอีก

“อ้อออ”

ผมกดตัวเองลงไปกับท่อนเนื้อแข็งเรงนั้นอีกครั้ง เท้าสองแขนลงข้างตัวเขา

“อ้าา!”

“อืมมม...ใจเย็นๆ สิครับ”

ผมขมิบตอดรัดท่อนเนื้ออย่างรุนแรงเพื่อให้เขาเข้าไปได้ทั้งท่อน

“อ้อ”

ขยับขึ้นลงช้า ๆ โดยมีสองแขนแกร่งพยุงช่วงสะโพกผมไว้

“อืมมม”

คนข้างล่างชันตัวขึ้นนั่ง จ้องมองผมอย่างไม่ละสายตา ตอนนี้
ใบหน้าผมและเขาอยู่ในระดับเดียวกันระยะประชิด

...ซึ่งผมไม่สามารถที่จะละสายตาจากเขาได้อีกต่อไป

“อ้าาา เสียวว!”

เขากอดรัดผมแน่น กดลงและขยับสะโพกขอยถี่ ๆ กระแทก
ขึ้นมาในท่านี้แบบนั้น เล่นเอาผมหัวสั่นหัวโคลนกอดตอบเขากลับ
เช่นกัน

“อ้อออ”

“อะ! มะ...มะ ไม่ไหว ๆ...ไม่ไหวแล้วเปอร์!”

ผมร้องครางส่งสายต้อ่อนวอนรุ่มน่องให้ช่วยปรานีผมที
เพราะตอนนี้ผมแทบอดทนไว้ไม่ไหวแล้ว แต่คล้ายว่าคนใจร้ายจะ
ไม่ฟัง กลับกระแทกเข้ามาเร็ว ๆ ด้วยแรงอารมณ์

“อ้อ!”

เขาบิดจูบล้วงลึกลงมาในโพรงปากอย่างกับจะชิมทุกสัมผัส
ของผม

พลั๊ก!

เขาผลักผมจากบนตักให้นอนราบลงไปแล้วกระแทกตามมา
ไม่ยั้ง เช่นเดียวกับลมหายใจที่ถูกช่วงชิงไป

“อ้อออ”

คล้ายกับว่าแค่ถึงสววรรค์มันยังไม่พอ เพราะตอนนี้ความรู้สึก
ของผมมันไปไกลกว่านั้นมากแล้ว

“อืมมม”

คว่ำเข้มนวดมุ่นอย่างข่มอารมณ์ ผละจูบออกแล้วมองหน้า
ผมนิดหน้อยก่อนจะบดจูบลงมาซ้ำอีกที ประปรอความรู้สึกยิ่งกว่า
ดีให้แก่ผม

“ฮะ!”

จูบหวานปนซาบซ่านคลุ้งไปทั่วโพรงปาก เขาขบเม้มลงมาที่
ริมฝีปากผมอย่างแรงด้วยอารมณ์ จนผมรับรู้ถึงกลิ่นคาราเลียด

“เจ็บ!”

เปอร์เงยหน้าขึ้นมองผมอีกครั้งแล้วกระแทกถีเข้ามาแรงขึ้น
จนผมทนไม่ไหวอีกครั้ง

“อืาาาา!!!”

“อื้ออออ”

ผมตัวเกร็งกระตุกอย่างแรงแต่เปอร์ก็ยังหยัดกายเข้าออกรัวๆ
อย่างคนใกล้ถึงฝั่ง

“อะ...อื้มมม”

ความอุ่นร้อนฉาบแผ่ไปทั่วทางเดินด้านใน จนผมต้องขมิบ
ตอดรัดอย่างควบคุมไม่ได้

ฟุบ!

คนสอดฟุบตัวลงมาทับตัวผมอย่างหมดแรง ริมฝีปากของเขา
แนบกับใบหูของผม รู้สึกเสียวมากขึ้นจนขนอ่อนลุกชันเมื่อไรหนวด
ถูไปมาที่ข้างๆ กกหู

“...อย่าตอดสิครับ เสียว”

คนหล่อแสบะยี้มัลลอๆ ผมเมื่อผมเหลือบไปมอง เขากอดผม
ไว้นแน่นแต่แปลกที่ผมกลับไม่อึดอัด

“เจียบไปเลย...”

ผมหลับตาอย่างผ่อนคลาย ไม่อยากจะคิดว่าตัวเองได้ทำ

อะไรลงไป...ไม่ได้อยากจะเสียใจ

...ก็มันทำลงไปแล้ว จะเสียใจไปทำไม

“สวัสดีปีใหม่ครับคุณหมอ”

คนหล่อกระซิบเสียงทุ้มแผ่วเบาข้างๆ หูผม และกอดกระชับ
แน่นขึ้นอีกนิด

“อืม...หวัดดีปีใหม่ครับ คุณวิศวกร”

พลาด

:

พลาด?

:

พลาดงั้นหรอ

:

หึๆ เปลาเลยสักนิด!...ถึงแม้ว่าเมื่อคืนจะเมา แต่ที่ผมมีอะไร
กับเด็กนี้...ผมตั้งใจ!

:

พรี๊ป!

ท่อนแขนแกร่งพาดลงมาที่เอวของผมแล้ววิ่งเข้าไปกอดไว้
แนบชิดกับอกแน่นๆ ของหนุ่มฮอต

“ตื่นแล้วหรอครับ เพิ่งจะตีห้าเองนะ”

ผมผละออกจากตัวเขาแล้วลุกออกจากเตียง รู้สึกเจ็บแปลบ

ที่ท่อนล่างจนขาแทบทรุดจากกิจกรรมบนเตียง แต่ก็ต้องข่มความเจ็บปวดไว้แล้วคว้าผ้าเช็ดตัวเข้าห้องน้ำไปทันทีโดยไม่ตอบเขาสักคำ
ก็แค่คนที่มีอะไรกันแค่นี้คนเดียว ผมต้องแคร์อะไรมันด้วย
รึยัง?

ก็แค่มีอะไรกับคนที่เจอกันไม่กี่ครั้ง แถมยังเป็นผู้ชายเหมือนกัน...ผมต้องคิดอะไรมากรึยัง?

ก็แค่ไฉ่เติกนี่ชอบมาเต๊ะ มาทำเหมือนจิบ และผมก็แค่สนองมันกลับในสิ่งที่มันต้องการ...ก็แค่นั้น...แค่มีอะไรกัน...ผมไม่รู้สึกละอะไรเลยสักนิด

...

..

.

เมื่อเดินออกมาจากห้องน้ำก็เหลือบมองหนุ่มหล่อเซอร์บนเตียงขนาดใหญ่ในคอนโดฯของผมที่เขาก็มองตรงมาที่ผมเช่นกัน

“...”

ผมเมินเขาเล็กน้อยแล้วเดินไปหยุดตรงตู้เสื้อผ้าเพื่อแต่งตัวเตรียมไปราวน์วอร์ด

หมับ! ฟอดดด

คนตัวสูงคว่ำผมไปกอดจากด้านหลัง ก่อนจะสูดกลิ่นกายของผมจากบริเวณต้นคอ ทั้ง ๆ ที่ผมยังใส่แค่กางเกงเข้ารูปตัวเดียว

“...จะไปแล้วหรือ เดี๋ยวไปส่ง”

“ไม่ต้อง”

ผมตอบกลับทันที มองสบตาเขาผ่านกระจกเงาบนโต๊ะเครื่องแป้ง

ในกระจกบานใหญ่ปรากฏร่างหนุ่มผิวขาวจัดรูปร่างสูงโปร่ง

~ Extern! พี่มอกรับ! รับเกียรติแล้วเป็นเมียกู่ก ~

แทบทั่วทั้งอกและท้องถูกแต้มด้วยรอยกุหลาบสีจ้ำจากฝีมือของคน
ที่ยืนกดข้อนิ้วอยู่ด้านหลังที่ส่ายยืมส่งมาให้อย่างไม่สำนึกผิด

“ปล่อย”

ผมพยายามสะบัดตัวออกจากมือปลาหมึกผสมกับควายเผือก
ด้านหลัง แม่! ตัวก็อย่างกะควาย ยังมีมือปลาหมึกหนีบนั่นอีก
น่ารำคาญชิบหาย!!!

“หมอกัญจน์...พักเหอะ วันนี้ไปไม่ไหวหรอก”

เขาหมุนตัวผมให้เผชิญกับอกแกร่งกำยำแบบนักกีฬาของเขา
เงยหน้าขึ้นมองใบหน้าหล่อเหลาคมเข้มที่ประดับไปด้วยหนวดเครา
น่าดึงดูดนั้น

“ไม่ได้”

ชีวิตนักศึกษาแพทย์ปี 6 ถ้าไม่ใกล้ตายจริง ๆ ก็ต้องไปทำ
หน้าที่ของตัวเองบนบอร์ด และตอนนี้ผมกำลังจะสายแล้ว

ผลึกเขาออกแล้วคว่ำกาวนั้นสันปึกตราคณะแพทย์และปึกชื่อ
ด้วยด้ายสีแดง เป็นสัญลักษณ์ของ Extern หรือว่าที่คุณหมอในอีก
ไม่กี่เดือน

พรีบ!

คนตัวสูงคว่ำเสื้อผ่ามาใส่อย่างรวดเร็วแล้วก้าวตามผมมาถึง
หน้าประตูห้อง

“นี่...”

ผมเรียกเขาเมื่อเขาทำท่าว่าจะไปส่งผมจริง ๆ...คงต้องเคลียร์
สถานะระหว่างเราให้มันชัด เหลือบมองนาฬิกาข้อมือ...ยังพอมีเวลา

“ครับ?”

“ผมจะพูดให้มันชัด ๆ นะ”

“?”

“เมื่อคืนผมรับรู้ทุกอย่าง...และรู้ตัวว่าทำอะไรลงไป”

“...”

สบตากับคนตัวสูงตรงข้ามที่ก็นิ่งเงียบรับฟังผมเช่นกัน

“มันก็แค่ One night stand คุณเป็นผู้ชายก็คงจะเข้าใจสินะ...”

“...”

เขายังคงนิ่งและจ้องมองมาที่ผมอย่างกับรอให้ผมพูดให้จบ

“ขออภัยว่าผมมีแฟนอยู่แล้ว และเรายังไม่เลิกกัน...ให้คืนนี้นั้นจบแค่นี้...พอแล้ว”

“ไม่จบ!”

พลัก!

“!!!”

หนุ่มวิศวะรุ่นน้องผลักผมเข้ากับประตูจนผมต้องโน้มหน้าลง
เมื่อรู้สึกเจ็บที่บั้นท้าย เบามือหน่อยไวยยย ภูเจ็บ!

มันใช้สองมือแข็งแรงอย่างกับคีมเหล็กบีบลงมาที่ต้นแขนผมทั้งสองข้างและกดตัวผมติดกับประตู

“พี่ก็พูดง่ายสิ! คิดจะอ่อยก็อ่อย คิดจะไล่ก็ไล่...ภูก็มีหัวใจนะไวย!”

ผมอึ้งไปนิดเมื่อถูกตะคอกใส่หน้าจากผู้ชายที่ผมมักจะเห็นว่ามันดูอบอุ่น เฮฮาอยู่เสมอ

“แล้วยังไวยวะ! จะให้ภูทำยังไง!”

ผมผลักตัวเขาออกแล้วตะโกนตอบไปบ้าง

“ก็มาเป็นเมียภู!”

ตามผมเบิกโตขึ้นเมื่อคำพูดของมันหลุดออกมา จะให้ภูไปเป็นเมียใครเนี่ยนะ? บ้าไปแล้ว! แค่ภูเปลอไปมีอะไรกับมึงแค่คืนเดียวไม่ได้หมายความว่าภูต้องเป็นเมียมึงนะน้อง!

~ Extern! พี่หมอกรับ! รับเกียรติแล้วเป็นเมียภูก็ ~

“ฝันไปเหอะมึง!”

ผมผลักรุ่นน้องต่างคณะออกไปไกลตัวแล้วถือโอกาสเปิดประตูออกมาจากห้องทันที

“แล้วพี่จะรู้ ว่าถ้าได้มาเป็นเมียผมแล้ว ผมไม่ปล่อยพี่ไปง่ายๆ แน่!!!”

เสียงของคนตัวสูงยังคงตะโกนไล่หลังมา

...เหอะ! คิดว่ากูจะยอมมึงง่ายๆ ก็ลองดู!

“มึงจะไปดูซ้อมละครวันพรุ่งนี้ปะ?”

ผมหันไปถามไกด์เพื่อนสนิทที่ดำรงตำแหน่งรองนายกสโมสรฯ
ผู้ซึ่งมักจะหายเข้ากลีบเมฆไปทุกทีที่ต้องการ

:)

“อะไรคือการยิ้มอ่อนให้กู!”

ผมกระแทกชาร์ตบันทึกประวัติการรักษาของผู้ป่วยลงกับ
เคาน์เตอร์พยาบาลแล้วทำสะพานมองเพื่อนรักอย่างหาเรื่อง มึงต้อง
ช่วยกูนะเว้ย! กูเหนื่อย!

“พรุ่งนี้กูมีนัดกับแฟนวะ โทษที”

ไอ้เหี้ยยยยย แล้วกูไม่มีแฟนรึไง!!!

“...”

ผมโกรธมันขึ้นไปอีก แต่ผมก็เงียบและไม่ได้พูดอะไรออกไป
อยากให้มันรู้ว่าผมโกรธ...เป็นเพื่อนกันมาหกปี มึงจะไม่รู้เลย
รึไงว่ากูโกรธนะ!

“แล้วมึงกับน้ำฟ้า...”

“ยังไม่ได้คุย”

ผมพูดแทรกมันไปทันที เมื่อวานวันที่ 31 ธันวาคม ผมดันไปเห็นช็อตเด็ดแฟนสาวของตัวเองกำลังนั่งเฝ้าอยู่กับหนุ่มออฟฟิศใน Z-club นะสิ แถมเพื่อน ๆ ก็อยู่กันครบแบบพร้อมประชุมเพลิงแล้ว เผลอสาปส่งน้ำฟ้าได้...แต่ผมดันไปคิดว่าหนุ่มรุ่นน้องต่างคนจะกลับคอนโดฯไปก่อนนะสิครับ

“แล้วน้องเปอร์ล่ะ...ได้กันรึยัง”

ขว๊ว!

ผมเงยหน้าจากชาร์ทแผ่นสุดท้ายแล้วจ้องหน้าเพื่อนรักอย่างโมโห ผมรู้ว่าเมื่อวานพวกมันเห็นหมดแหละว่าผมทำอะไรไอ้น้องเปอร์เด็กวิเศษที่ใคร ๆ ก็รู้จัก ผมเองก็รู้จักมันตั้งแต่มันเข้ามาปี 1 เพราะมันดังมาก เป็นเด็กกิจกรรม เป็นอดีตเฮดวีก เป็นตัวเต็งเดือนคณะ...แต่มันก็ไม่ยอมลงสมัคร แถมมันยังชอบลงเพลงหนุ่มเซอร์อีกด้วย ใครมันจะไม่รู้จักไอ้เปอร์

“เฮ้อ! จะมาเหวี่ยงกูทำไมเนี่ย ก็กูเห็นมึงเดินไปจูบมั่ว ๆ น้องเค้ากลางร้าน เอาชะจนคนหันมามองกันหมด แถมมึงยังดูดกระชากน้องเขาออกไปนอกร้าน...มึงจะให้กูคิดว่ามึงลากน้องไปช่อมท้อประปาริ๊งละสัส!”

มันวางชาร์ทลงแล้วเท้าสะเอวร้ายยาวใส่ผมเช่นกัน เออ! มึงเก่ง มึงรู้ละเอียด แต่มึงอย่ามาตะโกนลั่นวอร์ดได้มัยละ!!! กูอายุพยาบาลวิ้ยยย...โอ้ว~ หมอกัญจน์ขวัญใจของพี่ ๆ พยาบาล...กลายเป็นลูกสาวของพี่ ๆ พยาบาลซะงั้น!

“เออ! กูลากน้องมันไปช่อมท้อประปา มึงจะทำไม”

เรื่องอะไรผมจะยอมรับง่าย ๆ...ยังงี้ก็ไม่มีครั้งต่อไปแน่นอน!

“หึ...ແຕ່ແກ່”

“ແນ່ນອນ”

เมื่อเจ้าเพื่อนชั่วมันยอมเชื่อ ผมก็ก้มหน้าก้มตาสรุปชาร์ต
ผู้ป่วยต่อ ถ้าทำเสร็จเร็ววันนี้ผมก็จะว่าง เพราะไม่มีคัมซ่อมละคร
ของคุณะ กะว่าจะกลับไปนอนชะง่อน

...ก็เมื่อคืนนะสิ ไอ้เด็กวิศวะมันคึก ทำผมแทบไม่ได้นอน

“...แล้วท่อประป้าน้องใหญ่รีเปล่าวะ”

“อืม...กูโคตรเจ็บ”

“...”

“...”

“!!!”

“ไอ้สัสสสสสสส!!!”

แล้วก็จบลงที่ผมกับไอ้ไกด์วิ่งไล่ตะกันทั่วเวิร์ด มึงหลอกถาม
กู!!! เพื่อนเหี้ยยยย

...

..

.

Rrrrrrrrrrr

ผมมองหน้าจอมือถือตัวเองแล้วหยุดชะงักลงขณะกำลังจะ
ปลดล็อกกรร

“ครับ”

[ปี้~ วันนี้ว่างมั้ยคะ ไปทานข้าวกันนะ]

อยู่ดี ๆ ผมก็ลลอกจากมองบนอย่างไม่รู้ตัว บางทีผมอาจจะ
เช็กเขabanหัวตัวเองก็ได้ ว่ายังอยู่ดีมั้ย

“ครับ”

กรีก!

ปลดล็อกกรดแล้วยัดตัวเองเข้าไปนั่ง ถอนหายใจเบา ๆ แล้วกดสตาร์ทรถ ทำไมผมถึงยังไม่บอกเลิกเธอกันนะ หรือว่าผมอยากจะให้โอกาสเธอ...ผู้หญิงคนนี้น่ะเธอที่ผมอยากจะให้เธอมาเป็นแม่ของลูก

[แต่ปีไม่ต้องมารับที่บริษัทนะคะ ฟ้ามารอที่ห้างแล้วค่ะ]

“ไปได้ยังไงครับ”

ผมถามพลางหักรถเลี้ยวออกจากประตูรั้วโรงพยาบาลของคุณะ

[เอ่อ...คือฟ้ามาเลือกดูของกับเพื่อนนะคะ แต่เพื่อนกลับไปก่อนแล้ว]

พิรุณ...เหอะ ๆ ผมต้องแกล้งทำเป็นโง่รัยั้งไง จะทำยังไงดี จะทำยังไงให้เธอเจ็บแสบที่กลัมาทำแบบนี้กับผม...ผมควรให้เรื่องของเรามันจบซะที

“ครับ”

ผมตอบกลับไปและก็กดวางสายเธอ ไม่อยากคุยไปมากกว่านี้ ไม่อยากฟังคำต่อแหล่มากเกินไป...ผมเอียน

...

..

.

“ปีดูเหนื่อย ๆ นะคะ เมื่อคืนอยู่เวรเป็นยังไงบ้างคะ”

ผมมองใบหน้าสวย ๆ จมูกโด่ง ๆ ที่เธอพยายามปฏิเสธว่าไม่เคยทำศัลยกรรม มองรวม ๆ แล้วเธอก็คือผู้หญิงที่ผู้ชายแทบจะทุกคนต่างต้องเหลียวมอง เมื่อก่อนผมเองก็เคยคิดว่าตัวเองโชคดีที่ได้เธอมาเป็นแฟน...คิดว่าจะสร้างครอบครัวกับเธอหลังเรียนจบ...

แต่สุดท้าย ผมคิดว่าผมคงต้องทบทวนใหม่อีกที

“ที่จริงเวอร์เล็กเที่ยงคืน...อาจารย์อนุญาตให้กลับก่อน”

“...”

เธอทำตาโตขมวดคิ้วนิดหน่อยมองหน้าผม ก่อนจะเปลี่ยนเป็นยิ้มหวานมาให้ตามเดิม

“แล้วเป็นไงครับ...สวดมนต์กับคุณแม่”

หึ หึ สวดมนต์เพลินเลยนะสิ รอยแดงที่คอเธอยังเด่นชัดขนาดนั้น...ยุ่งที่วัดคงจะตัวใหญ่น่าดู

“ก็พอสวดมนต์เสร็จก็กลับบ้านเลยนะค่ะ คนเยอะมากเลยอะปี้ มีแต่คนแก่ๆ...ปี้ไม่ต้องหึงเลยนะ ฮ่าๆ”

เธอหัวเราะอย่างสดใสแล้วยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม ผมเองก็เขี่ยเนื้อปลาสิลัมๆ ในจานไปมา...ไม่อยากจะร่วมใจร่วมกับเธอเลยตอนนี้...
ต่อแหล่งนี้ดี

“ครับ”

“ปี้ทานนี้หน่อยนะค่ะ”

เธอฉีกยิ้มแล้วคีบซูชิมาจ่อที่ปากผม

“...ที่จริงก็ญจนาไป Z-club มาแหละเมื่อคืน”

ปึก!

ซูชิร่วงลงจากตะเกียบของเธอทันที

“!!!”

คนสวยตรงหน้าผมตาโตเบิกกว้างอย่างตกใจ หน้าซีดและเหงื่อซึม เหอะๆ...คนมีชนกติดหลังนี้เก็บอาการยังไถ่ไม่มิด

“พอดีว่าแวะไปเอาของที่เพื่อนนิดหน่อย...”

“...”

มือของเธอกำแน่น ก้มหน้าลงกับโต๊ะทันที

“...เจอคนหน้าเหมือนฟ้าด้วยนะ...แต่ก็คิดว่าคงไม่ใช่หรอก เพราะเธอกำลังจูบกับผู้ชายคนนึง...และฟ้าเองก็คงสวมนต์อยู่กับแม่...”

“กะ กัญจน์...”

เธอจะล้าละลักพยายามจะอธิบาย...เอ๊ะ!? หรือจะพยายามต่อเคลดี?

“ฟ้าคิดว่ากัญจน์โง่มากมัย”

“กัญจน์...”

ผมว่าตอนนั้นผมคงทนอยู่กับเธอไม่ได้ เพราะแค่เห็นหน้าเธอ มองปากเธอ มองรูปร่างเธอให้ทะลุผ่านเสื้อผ้านั้น ทุกสัดส่วนของเธอที่ผมเคยสัมผัส...มันน่าขยะแขยง

ตอนนั้นผมเหมือนหมาที่ถูกฉีตักที่ ภูควรรจะไปกัดไอ้หมาตัวนั้นมัย หรือภูควรรจะไปฉีที่อื่น...เพราะที่เดิมมันคงกลวงไปหมดแล้วฟรีบ!

ผมลุกขึ้นยืน วางแบกพิ้นสามใบลงกับโต๊ะทั้งๆ ที่ค่าอาหารไม่น่าจะเกิน 2,000 ด้วยซ้ำ แล้วเดินออกมาจากร้านทันที

“กัญจน์!”

ร่างบางอ้วนแอ่นวิ่งตามผมมา ตอนนั้นเธออยู่ชั้นสามของห้าง และคนค่อนข้างจะพลุกพล่าน...อย่าคิดจะประจานตัวเองเลยฟ้า

“...”

ผมไม่หันไปมองและยังคงเดินต่อไป เหมือนไม่ได้ยินเสียงเธอ ตอนนั้นผมเหนื่อยและผมง่วงมาก ๆ ผมอยากกลับไปนอนแล้ว

“กัญจน์!!!”

หมับ!

เธอวิ่งมาคว้าแขนผมแล้วกระซอกให้หันกลับไปหาเธอ

“...”

“กัญจน์จะทำอย่างนี้กับฟ้าไม่ได้นะ!”

“แล้วทำไมฟ้ายังทำกับกัญจน์ได้ล่ะ! คิดว่าตัวเองสำคัญมาก
นักหรือ...คิดว่ากัญจน์จะรักฟ้าจนใจหิวไม่ขึ้นรึยังงัย”

ผมตะโกนตอบกลับไป ตอนนั้นคนรอบข้างเริ่มหันมาสนใจเรา
บ้างแล้ว...แต่เพราะว่าเป็นผู้ชาย ทะเลาะกับผู้หญิงยังงัยก็ดูไม่ดี

“มึงคิดจะทิ้งกูหรือ!”

เธอตวาดและใส่อารมณ์เสียงดังจนคนเริ่มมุง และลั่นว่าจะมี
การใช้กำลังกันรีไปเล่า

“แล้วจะให้คบต่อไปได้ย้งงัย เมียตัวเองไปเป็นตุ๊กตាយงัยให้
เหยียที่ไหนก็มั่วเฒ...คิดว่ากูไม่มีใครแล้วรึยังงัย คิดผิดแล้ว! ในสต็อก
กูมีอีกเป็นโกดัง”

เพียะ!

“มึงได้กูแล้วจะทิ้งหรือ!”

หน้าผมสะบัดตามแรงตบของผู้หญิงที่ครั้งหนึ่งผมเคยรักเธอ
มาก

“หี!...มึงคิดว่ากูได้มึงแล้วทิ้งแค่คนเดียวรึยังงัยล่ะ”

“กรี้ดดด!”

พุดจบผมก็เดินออกมาทันที ปล่อยให้ผู้หญิงคนนั้นเป็นบ้าไป
คนเดียว...หลุดพ้นจากเธอไปได้ซะที

ผมไม่ใช่คนดี...แต่เชื่อผมเถอะว่าผมก็ไม่ใช่คนเลว ผมก็แค่
คนสีเทาๆ คนหนึ่ง ไม่ได้ขาวและไม่ได้ดำ

...

..

.

หมับ!!!

ผมแทบปลิวตามแรงเหวี่ยงของคนที่เพิ่งเดินสวนกันไปตรง
ลานจอดรถของห้าง เมื่อผู้ชายที่ผมเห็นแว็บ ๆ ว่ามากับผู้หญิงคิดว่า
ต้นแขนผมแล้วกระซอกให้เข้าไปใกล้ ๆ เขา

“ใครทำ!”

ผมกะพริบตาปริบ ๆ มองคนหน้าถ่มทิ้งที่ต้องมายังผม มัน
ยังคงดูดีในเสื้อช็อปสีน้ำเงินปักตรา ‘เกียร์อาซา’ เกียร์ที่รวมกันเป็น
รูปม้า เป็นสัญลักษณ์ของเกียร์ปี 4 รุ่นนี้ เหลือบมองสวมน้อยน่ารัก
ที่ยืนเอียงคอสงสัยมองมาทางผม

“ปล่อย”

ผมสั่งเปอร์เรียบ ๆ พร้อมกับพยายามดันตัวเองออกมาจาก
มือแข็ง ๆ ของเขา

“กัญจน์ ถามว่าใครทำ!”

แววดาตุ้ด้นของคนที่มีมักจะอบอุ้มอยู่เสมอจ้องมองมาที่แก้ม
ข้างซ้ายที่ถูกตบของผม

“กูรุ่นพี่มีงั้นนะ! ถึงจะคนละคณะแต่มีงั้นก็ไม่มีสิทธิ์มาทำแบบนี้
กับกู!”

ตอนนีผมเหนื่อยและผมอารมณ์เสียมากกับเรื่องเหี้ย ๆ ของ
วันนี้

“รุ่นพี่แล้วไง มีงั้นเมียกู! กูก็ต้องดูแล”

“!!!”

น้องผู้หญิงตาเบิกโพลงแล้วรีบเดินมายืนข้าง ๆ หนู่มวิศวะ
สุดฮอตทันที

“อะไรกันคะพี่เปอร์ เมียเมอะอะไร”

ผมพยายามบิต ๆ แขนให้หลุดจากคนขี้ตุ้ ที่คิดเองเออเองว่า

‘ได้ผมเป็นเมีย...ถึงแม้สถานะของผมเมื่อคืนจะใกล้เคียงกับคำว่าเมีย ก็เถอะ...แต่ความรู้สึกมันไม่ใช่โวย!’

“กูกี้โกกลับไปก่อน วันนี้พี่ไม่มีอารมณ์จะดูหนังแล้ว”

มันไม่ได้หันไปมองหน้าางๆ ของหญิงสาวด้วยซ้ำ แถมยัง เอาแต่จ้องหน้าผมอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ แล้วลากผมให้เดิน ตามมันไปที่รถคันที่

“ปล่อยโวย! ภูมิรท!”

“ผิวจะขบรทให้เมียนั่งมันแปลกรังไง อย่าดี้อ!”

ผมหันไปค้อนมันทันที มันกลัวดียังไงมาซื้อสิทธิ์ในตัวผม แล้วผมกับมันไปเป็นอะไรกันตอนไหนวะ!

“พี่เปอร์!”

น้องกูกี้ก็ยังคงวิ่งตามมาที่รถ Porches คันสีดำสนิทของหนุ่ม ฮอต

“กูกี้โก! พี่อยู่กับเมียครับ! กีกกลับไปก่อน”

แล้วเป็นอีกครั้งที่หญิงสาวต้องทำหน้าที่อึ้งชนิดที่ว่าผมเห็น ผมก็ยังสงสัย โถว...เป็นกีกของผิวเกย์ น่าภูมิใจลัศๆ

...

..

.

แล้วตอนนี้ผมก็ต้องมานั่งทำหน้าที่ กอดอก ไขว่ห้าง รดติด อยู่บนถนน

“สรุปคือเล็กกับแฟน? เลย์โดนตบ?”

“เฮอ!”

ที่จริงผมก็ไม่ได้อยากเล่าหรอกครับ แต่ไอ้ภูพิชไวเปอร์ (Viper) นี่สิ ชักใช้จนผมรำคาญเลยยอมๆ ตอบมันไป

“ไปบอกเลิกยังงี้ให้โดนตบเนี่ย”

“กะหรี่...”

ถึงผมไม่พูดไปตรง ๆ แต่ความหมายมันก็แบบนี้อยู่ดี

“ฮ่า ๆ ๆ! สมควรอะ”

คือมึงหัวเราะสะใจมากมั้ง...นี่กูพีมึงนะ!

“กูจะกลับไปเอารถ”

ผมหันไปจ้องหน้ามันแล้วพูดออกไปเสียงราบเรียบ

“ไปนอนที่คอนโดผมเถอะใกล้ ๆ นี่แหละ หอมต้อง่วงมาก
แน่ ๆ ขับรถไป ๆ มา ๆ มันอันตราย ช่วงแบบนี้รถเยอะ...เดี๋ยวคำ ๆ
ออกมาเอารถให้”

ผมนั่งเงียบไปนิดหน่อย ก็ถูกของมัน นี่เพิ่งวันที่ 1 มกราคม
เช้าต้องเยอะมากแน่ ๆ ไม่แปลกถ้ารถจะติด...แถมตอนนี้ผมก็วง
มาก ๆ ด้วย

“กูไม่ค้างนะ ขอจับแป็บนึงละกัน ฮ้าวว~”

ปิดปากหาวน้อย ๆ หนึ่งตาก็เริ่มจะต้านแรงโน้มถ่วงไม่ไหว

“นอน ๆ ไปเถอะหมอ...ไม่มีอะไรอันตรายสักหน่อย”

เจ้ากูพิษหันมาแสบะยิ้มไม่น่าไว้วางใจให้ผมที่นั่งจนเหงื่อ
และนิ้วตีนผมกระตุกตาม

“มึงนั่นแหละ ตัวอันตราย!”

อึดอัด

:

หายใจไม่ออก

:

เหมือนลมหายใจมันขาดห้วง

:

“อีก!”

ผมลืมตาโผล่ขึ้นมองเมื่อรู้สึกเหมือนจะขาดใจตาย
ปัก!

“ไอ้ย!”

ทุบหลังคนหน้าหมวดที่กำลังนอนทับตัวผมอยู่ด้านบน

“ลงไป”

ผมกอดเสียงต่ำลงจ้องหน้าหล่อ ๆ ของรุ่นน้องที่ก๊นนอนจ้องหน้า
ทับผมตอบอยู่บนโซฟาในคอนโดฯของมัน

“ไม่...ลง”

ว่าพลางแสะยะยืมร้ายและเลือนมือมาปลดกระดุมเสื้อกาวนัส
สันของผมอย่างถื่อวิสาสะ

“น้องเปอร์ครับ”

“คร่ำบบ?”

มันว่าแล้วยังยกยืมจนตาหิมาให้ผม แถมยังเลือนมือลงต่ำ
ปลดกระดุมผมอีกเม็ดอย่างไม่รู้ชะตากรรมของตัวเอง

“มึงจะลงหรือไม่ลงครับ”

“ไม่ ลง ครับ!”

มันยังคงยืมและส่ายหัวไปมาอย่างน่ารัก...ดีครับสามี

อ้ากกกกกกกกกก!!!

ผมไม่รอช้า เอื้อมมือไปกระชากกลุ่มผมดำแรง ๆ จนรุ่นน้อง
หน้าหงายแทบตกจากโซฟา ส่วนผมเองก็รีบลุกขึ้นนั่งดี ๆ ให้พ้น
สถานการณ์ล่อแหลมทันที

“เจ็บบบ”

มันว่าแถมยังเบ้าปากเหมือนจะร้องให้ใส่ผม มือก็ลูบหัวตัวเอง
ป้อย ๆ แล้วยังส่งสายตาดัดพ้อให้อีก

“กุถามมึงดี ๆ แล้วนะ...แม่งกล้ามาก! กูแผลงไปแป๊บเดียว”

“หมอกก็ญจไน้ร้าย!”

มันทำหน้าทำตาแล้วยังเนียนกระเถิบมานั่งเหมะติดกับ
ผมอีก พลางเอาหัวมาดุน ๆ ไหล่ผม ภูไทไปมาเหมือนหมาอ่อน
เจ้าของ...แม่งไม่เข็ดไม่หลาบจริง ๆ อะ

“ก็โม่งแล้ว”

ผมก้มหน้าลงถามคนหัวโต ๆ ที่ยังภูไทไปมาตรงบ่าผมไม่เลิก...
ถ้าผมไม่ถีบมันไปไกล ๆ ผมคงต้องโดนมันเอาคืบแบบคนทรมาน ๆ

สไตล์เปอร์แน่อน

“สองทุ่มแล้วครับ...หิวรึยัง”

เมื่อผมใช้เท้าเหยียๆ มันออกไปได้ และมันก็ยอมล่าถอยปล่อยผมไป เจ้าของห้องก็ลุกขึ้นยืนก้มเก็บหมอนอิงที่ร่วงหล่นลงพื้น เพราะการเล่นกันของพวกผมซึ่ขึ้นมาวางและจัดๆ ให้เข้าที่บนโซฟาตามเดิม

“อืม”

ผมบิดขี้เกียจไปมาแล้วมองไปรอบๆ ห้องของมัน เป็นคอนโดๆ ที่หุ้ดีเหมือนกัน และคิดว่าคงจะราคาแพงกว่าคอนโดผมแน่ๆ ตกแต่งแบบเรียบง่าย แต่สภาพห้องมันดูสกปรกอยู่หน่อยๆ คงจะตามสไตล์ผู้ชาย

“งั้นเรานั่งรถเมลลี่ไปข้างกันเถอะ...จะได้ไปเอารถของหมดด้วย”

“อือ”

ผมจึงนำตอบรับมันไป พลันสายตาที่สำรวจห้องอยู่ก็ไปปะทะกับบางสิ่งบางอย่าง

“หมอยากกิน”ไรอะ หมอยากกินบั้งๆ ย่างๆ”

“นี่...อะไรอะ”

ผมหันไปถามมันพลางใช้ตะเกียบที่วางพาดซามมาเก่าล้านปีบนโต๊ะไ้ๆ คีบจีสตริงลายเสือดาวที่ตกตรงซอกข้างๆ โซฟาขึ้นมาจนแทบกระแทกเบ้าตาเจ้าของห้อง...ไม่ต้องจินตนาการเลยว่าโซฟาหนังตัวใหญ่ที่ผมนั่งอยู่นี้เคยถูกเจ้าของห้องมันใช้ทำอะไรมาแล้วบ้าง

“คะ...คือ”

“ลายเสือดาวด้วยเนอะ...คงจะได้คืนาคู!”

ผมสะดุ้งมือจนจีสตริงลอยปลิวลงถึงขยะไปอย่างแม่นยำ

สวยงาม

“กะ...ก็ บางทีผมก็อยากลองใส่อะไรอย่างนี้บ้าง...เหวอออ!”
พลั๊ก!

ร่างหนา ๆ ของหนุ่มนักกีฬากระแทกลงกับโซฟาอย่างไม่ทัน
ตั้งตัว โดยมีผมตามไปคร่อมทับช่วงเอวสอของมันในท่านั่ง

“...”

“...”

กระซอกคอเสื้อมันขึ้นมาจนหน้าเราแทบจะชิดกัน สบสายตา
จึงเข้าไปลึกลงในดวงตาน้ำตาลเข้ม ๆ สีกาแฟนั้น

“อย่าต่อแหลก...อย่าโกหก”

“...”

“ความจริงมันไม่ได้น่ากลัว...อย่าคิดที่จะโกหกคนอย่างกู”

ผมว่าพลางปล่อยมือจากคอเสื้อข้อปของมันแล้วจะผละตัว
ออกจากท่านั่งคร่อมทับเอวของมัน

หมับ!

แต่เหมือนว่ามีอุปสรรคของมันจะกลับมาทำงานได้อีกครั้ง
มันใช้สองแขนกดรัดเอวผมไว้แล้วโน้มหน้าเข้ามาใกล้ ๆ แบบเดิม...
มึงสายตาสั้นหรือสัส ออกไป!

“ต่อไปนี้จะไม่โกหกแล้วครับ...ดีกันนะ”

มันว่าพลางยี้มกรู้มกรีมเลื้อนสายตาลงมาที่เสื้อกาว่าผมที่
บัดนี้กระดุมหลุดลุ่ยด้วยฝีมือมันเมื่อสักครู่

“เรื่องของมึงสิ! ปล่อย!!!”

ผมว่าแล้วดันหันมันให้ออกห่างจากหน้าผม กูไม่น่าหลวมตัว
มาเล่นกับมันเลย แม่เคยสอนว่า...เล่นกับหมา หมาเลียปาก เล่นกับ
วิศวะกาก ๆ ไม่จบแค่ปากที่จะถูกเลีย...แล้วไฉนหน้าอีก จะร้อนอะไร

นักหนา!

พลั๊ก! หมับ!

เพียงชั่วครู่ มันก็พลั๊กผมนอนราบกับโซฟา ก่อนจะคร่อมทับ
และใช้สองมือแกร่งกดข้อมือสองข้างของผมไว้

“ตอนแรก...ผมก็ยังไม่คิดที่จะจริงจังกับหมอ...”

“...”

เจ้ากูพิษแสบะยี้มชั่วกัมน้ำลงมาต่ำเรื่อย ๆ จนแทบประชิด
ใบหน้าผม

“แค่คิดว่าอยากจะจีบเล่น ๆ อยากรู้จัก...อยากอยู่ใกล้ ๆ”

“...”

ผมยังคงนิ่งเงียบ จ้องนัยน์ตาสีกาแพอย่างต้องการจะรับรู้
ความหมายที่มันกำลังจะบอกผม

“...แต่ตอนนี้ผมคิดว่าผมคงต้องเฝ้ามากแน่ ๆ ถ้าจะปล่อยหมอ
ไปง่าย ๆ”

“...”

ผมอยากด่ามันกลับไป หรืออยากจะทำอะไรสักอย่าง
แต่ก็ทำไม่ได้ เมื่อริมฝีปากผมถูกครอบครองโดยรู้น้องต่างคณะที่
ผมไม่เคยคิดจะยอมให้มันเข้ามาวุ่นวายในชีวิต...จนตอนนี้ที่ผมคง
ต้องยอมเปลี่ยนใจ

...กูจะปล่อยเบลอให้มึงสักคนละกันนะ...ไอ้หนวด!

“อือ!”

ผมร้องประท้วงเมื่อจูบอ่อนโยนเริ่มกลับกลายเป็นร้อนแรง
มากยิ่งขึ้น คนอายุน้อยกว่าล้วงลิ้นเข้ามาจกชิมความหวานไปจาก
ผม มันรูกไล่ลิ้นผมอย่างซ้ำซอ...เช่นเดียวกับมือของมันเองที่เลื่อน
ลงต่ำบีบเคล้นสะโพกของผม

ป๊าบ!!!

โอ้ยยย~

หนุ่มวิศวะสุดฮอตลุกขึ้นนั่งลูบหัวตัวเองอีกครั้งเมื่อฝ่ามือของ
ผมตกระทบลงบนกบาลของมันเป็นอย่างเต็มรัก

“ก๊วยมณีนิดหน่อยทำเป็นได้ใจนะ...ลุกไปเลย กุหิวแล้ว”

“คร้าบบบ”

มันมองค้อนผมนิดหน่อยแต่ก็ยอมตอบรับแต่โดยดี

...ยังหรอ กุเฟิ่งจะรู้สึกแยกับความรักมา มึงอย่าเฟิ่งรีบ
บีบคั้นกูเลยเปอร์...เดี๋ยวมึงจะเจ็บซะเปล่า ๆ

“หมอขึ้นรถเมลล์บ่อยปะ”

คนตัวสูงก้มหน้าลงมาถามผม ตอนนั้นฉันยังไม่ค่อยเยอะ
เท่าไร เรายังพอมือที่นั่นได้สบาย ๆ จากคอนโดฯของเปอร์ไปห้าง
ก็คงประมาณสองป้าย

“ไม่อะ ตั้งแต่ปี 1 จนถึง 5 ก็อยู่หอใกล้ ๆ คณะมาตลอด ส่วน
มากก็จะเดินเอา...มีปี 6 นี่ละที่พ่อให้มาอยู่คอนโดฯ แต่มันก็แถว ๆ
คณะอยู่ดี”

แล้วพวกเรา ก็ลุกขึ้นยืนเมื่อมีกลุ่มคนเข้ามาเพิ่ม เปอร์ใช้
ความสูงให้เป็นประโยชน์ในการโหนราวจับโดยมีมืออีกข้างของมันก็
ยกมารั้งเอวผมไว้ให้ยึดกันล้ม ซึ่งผมก็หันไปมองหน้ามันอย่าง
เอะเรื่องทันที

“นิดหน่อยนี่ไม่ได้เลยนะ หาเศษหาเลยกับกูตลอด”

บ่นพึมพำและเลิกคิดที่จะเกาะมือปลาหมึกอัฟเกรดของมัน
ออกไป คนแบบมันยิ่งห้ามยิ่งทำ เปลืองน้ำลายเปล่า ๆ

“ก็เดี๋ยวมอจะล้มไง เกาะผมไว้ละกันนะครับ”

มันว่าแล้วส่งยิ้มตาหิมาให้

“เอาที่มึงสบายใจเลยครับ”

“ครับ”

ผมส่ายหน้าไปมา ชี้เกียจจะเถียงกับมัน และผมก็ยอมที่จะ
จับขายเสื้อมันไว้เช่นกัน เพื่อผมล้ม ผมจะไม่ยอมหายหลังไป
คนเดียวแน่ ๆ พ่อจะกระชากให้เสื้อขาดเลย!

“นี่เปอร์”

“ครับ?”

มันก้มหน้าลงมามองผมเมื่อผมกระตุกขายเสื้อเรียกมัน ภู
แอบเห็นนะว่ามึงเหล่หน่อยม.ปลายหญิงล้วนกลุ่มนี้นะ พรากผู้เยาว์
นี่คุณนะ สัส!

“ทำไมมึงไม่เรียกกว่าพี่บ้างวะ”

ผมเงยหน้าถามมันอย่างสงสัย ก็มันไม่เคยเรียกผมว่าพี่
จริง ๆ นี่นา ถ้าไม่เรียกชื่อก็เรียกว่าหมอ แถมบางครั้งยังใช้กูมึงอีก
ต่างหาก...กล้ามากนะมึง

“ก็ไม่อยากให้เป็นพี่”

มันจ้องสบตากับผมนิ่ง เหมือนจะสื่ออะไรบางอย่าง

“แล้วมึงคิดว่ากูจะให้มึงเป็นอะไรได้ นอกจากน้อง”

ผมกระตุกยิ้มมุมปากนิด ๆ ส่งไปให้คนหน้าเข้มที่ไม่มีรอยยิ้ม
ส่งมาให้ผมเหมือนเคย

“จะเป็นพ่อ!”

ขวับ ๆ ๆ!

มึงจะตะโกนเพื่้อออออ!!!???

ผมแทบแทรกพื้นรถเมล์หนี เมื่อมันแหกปากปาว ๆ ยืนยัน
สถานะของตัวเอง จนคนทั้งรถหันมามองอย่างสนใจ

กรีดดดดด

เสียงกรีดเบา ๆ ลอยมาจากห้องม.ปลายโรงเรียนหญิงล้วน
กลุ่มนั้นที่มองมาทางผมอย่างเปิดเผย แถมยังส่งสายตากริ๊บกริ๊บนำ
ชนลุกมาให้อีกต่างหาก...อย่าบอกนะว่าเป็นสาววาย?...ไม่เอาน่า!

“มึงจะเสียงดังทำไมเนี่ย!”

ผมเงยหน้าขึ้นกระซิบมันแบบเกรี้ยวกราด น่าจับยื่นหัวออก
ไปนอกรถจริง ๆ

“กลัวหมอไม่ได้ยิน...ว่ามีผมเป็นผัวใครครับ!”

ผมว่าถ้าผมกระซิบเด็กวิเศษม.ดังตายคารมเมลล์ มันคงจะเป็น
ข่าวดังไม่ใช่น้อย!!!

**“ไม่นอนด้วยกันจริงๆ เหรอครับ ชวนดูหนังก็ไม่ยอมดู
ด้วยกัน”**

มันตัดพ้อผมเป็นรอบที่พันตั้งแต่ผมทานข้าวกับมันจนมาถึง
ตอนนี้ที่ขับมาส่งมันหน้าคอนโดฯ

“มึงก็ให้กูไปนอนพักเถอะ!...ถ้ากูมีเวลามากกูดึงไมโดนแฟน
ทิ้งหอรกมั้งมึง”

ผมพูดติดตลกและกดปลดล็อกเพื่อให้เจ้างูพิษยอมเลื้อยลง
จากรถผมไปซะที เอ้อระเหยไม่ยอมลงไปเกือบสิบนาทีแล้ว

“ก็ญจน์...”

“หืม?”

ผมทำหน้าง ๆ นิดหน่อยเมื่อจู่ ๆ เปอร์กี้เปลี่ยนอารมณ์เข้า
โหมดเครื่องขมิ้นทันทีโดยไม่มีสัญญาณเตือนใด ๆ อะไรของมัน
อารมณ์สะวิงยิ่งกว่าผู้หญิงเป็นแมนส์

“รีบลิ้มผู้หญิงคนนั้นเถอะ...”

“...”

กูพยายามอยู่...แต่วันนี้กูตัดสินใจเลิกกับเขาได้ กูก็เหนื่อย
ฉิบหายแล้ว จะให้กูลืมเขาไปทันทีก็คงไม่ได้ กูคบกับน้ำฟ้ามาเกือบ
ห้าปีเชียวนะ จะให้กูลืมเขาวันนี้พรุ่งนี้ก็คงไม่ได้...ต้องใช้เวลา
ยอมรับว่าตอนนี้ก็ยังรักเธออยู่ ถึงแม้ว่าภาพแยะๆ เหตุการณ์แยะๆ
จะทำให้ความรู้สึกรักมันจางลงไปมาก...แต่มันก็ยังคงเหลืออยู่...และ
ทิ้งรอยแผลเป็นไว้กับผมไม่น้อย...เจ็บฉิบหาย...โง่ฉิบหายไอ้กัญจน์!

“...เขาไม่คู่ควรหรอก”

“หึๆ พุดเหมือนคนแบบกูต้องคู่กับเจ้าหญิงอย่างนั้นละ”

ผมหัวเราะขบขัน ฮ่าๆ...ทำอย่างกับกูสูงส่งอะไรนักหนา กู
ก็แค่คนธรรมดาคนหนึ่งนะเจ้างูพิษ

“ไม่ใช่เจ้าหญิงหรือครับ...”

“?”

ผมเลิกหัวส่งให้มัน มึงช่วยพุดอะไรกระซิบๆ เคลียร์ๆ ได้มัย
กูไม่มีเวลาให้มึงทั้งคืนนะ ลילהเยอะไป!

“แต่เป็นพีเออร์คนคุณแห่งเกียร์อาชาต่างหากล่ะครับ!”

จ๊ิบ! จ๊ิบ!

เมื่อพุดจบมันก็ชิงวิ่งไปหน้าผมไปใกล้แล้วจ๊ิบลงมาที่หน้าผาก
และริมฝีปากของผมอย่างรวดเร็วโดยที่ผมไม่ทันได้ตั้งตัว

“ไอ้!...”

“ฝันดีนะครับ!”

ปัง!

แล้วมันก็รีบย้ายร่างของมันลงไปจาก BMW ของผมและปิด
ประตูรถให้ด้วยความเร็ว

“ไอ้งูพิษ...กล้านักนะ”

~ Extern! พี่มอครับ! รับเกียร์แล้วเป็นเมียกูก็ ~